

Επέσανε τα Γιάννενα

Επέσανε τα Γιάννενα, σιγά να κοιμηθούνε,
εσβήσανε τα φώτα τους, εκλείσανε τα μάτια.
Η μάνα σφίγγει το παιδί βαθιά στην αγκαλιά της,
γιατί είναι χρόνοι δίσεχτοι και τρέμει μην το χάσει.

Τραγούδι δεν ακούγεται, ψυχή δεν ανασαίνει.
Ο ύπνος είναι θάνατος και μνήμα το κρεβάτι,
κι η χώρα κοιμητήριο κι η νύχτα ρημοκλήσι.

Άγρυπνος ο Αλη-πασάς, ακόμη δε νυστάζει,
κι εις ένα δέρμα λιονταριού βρίσκεται ξαπλωμένος.
Το μέτωπό του είναι βαρύ, θολό, συγνεφιασμένο
και το 'βαλεν αντίστυλο το χέρι του, μην πέσει.

Χαϊδεύει με τα δάχτυλα τα κάτασπρά του γένια,
που σέρνονται στου λιονταριού τη φοβερή τη χαίτη.
Αγκαλιασμένα τα θεριά, σου φαίνονται πως έχουν
ένα κορμί δικέφαλο , το μάτι δε γνωρίζει
ποιο τάχα ναν' το ζωντανό και ποιο το σκοτωμένο.

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης